

Jeg dog maa forudskikke den Bemærkning, at det i en er uvesentlige Ændringer, som det her dreier sig om. Det har saaledes undret mig, at man har villet kalde Loven „Børgellov for Danmark“, thi det maa jo dog anses for en Selvfølge, at de Love, som vedtages her i Rigsdagen, gjælde for Danmark — Færøerne indbefattede, med mindre disse udtrykkelig ere undtagne. Vi have jo en Møntlov, som jo nærmest er den, der skulde være Forbillede for denne Lov. Denne Møntlov hedder imidlertid ikke „Møntlov for Danmark“, men alene „Møntlov“. Vilde man endelig gjøre en Forandring fra det Sædvanlige, saa forekommer det mig, at der snarere var Grund til at kalde denne Lov: „Børgellov for de tre nordiske Riger“ for dermed at betegne, at det er nysagtig den samme Lov, som gjælder i de tre Riger. Hvis dette skulde give Anledning til internationale Misforstaaelser, saaledes som det skete f. Ex. dengang, da man vilde føre tre Kroner i Baabnet, saa vilde vistnok Regjeringen meget let kunne afværge en saadan Misforstaaelse i Forveien ved Underhandlinger. — En anden Hensende, i hvilken jeg heller ikke tror, at det kunde være betænkeligt at gjøre Ændring, er med Hensyn til selve Redaktionen, for saa vidt som Meningen forøvrigt bliver aldeles uforandret. Jeg har glædet mig over Lovsproget i det foreliggende Lovforslag, thi jeg tror det maa erkjendes — hvilket ogsaa er blevet udtalt i det andet Thing —, at Loven bærer Præg af en gunstig Indslydelse fra svensk Side, forsaavidt som Loven nemlig er paa- virket af det svenske Lovsprog, der udmærker sig ved en meget stor Bestemthed, Tydelighed og Kortbed. Jeg tror imidlertid, at man kunde gaa noget videre. I det jeg berører dette Spørgsmaal, maa jeg dog tilstaa, at jeg ikke helt igjennem har sammenlignet den danske og den svenske Text men kun hist og her har gjort dette. Som Translator i Svensk smigrer jeg mig med, at paa dette Omraade er jeg i alt Fald ikke saa aldeles usaghyndig, og jeg kan sige, at jeg har ikke fundet Noget, som jeg synes kunde give Anledning til væsentlige Minder. Den Ænke, som jeg vil gjøre, er ganske almindelig og gjælder selve de tekniske Udtryk i Loven. Jeg tror nemlig, at man i den danske Lov kunde være gaaet noget videre med Hensyn til at bruge indenlandske nordiske Ord istedetfor fremmede Ord. I den Hensende er den svenske Lov meget renere, og derpaa skal jeg blot nævne nogle ganske faae Exempler. I § 1 forklæres Kunstordene, de tekniske Udtryk. Saaledes benævnes Børgeltageren: Nemittent, Børgelbetaleren: Trassat og Børgelubstederen: Trassent. I den svenske Lovs § 1 findes der aldeles tilsvarende Betegnelser, men, naar man saa kommer videre hen i Loven, vil man finde, at den svenske Lov ikke alene i Kapiteloverskrifterne — hvilket er meget isinefaldende — men ogsaa i det Hele taget i Texten næsten gjennemgaaende bruger de nordiske Udtryk, medens

den danske Lov bruger de fremmede Udtryk. Jeg har ikke kunnet se nogen Grund til at gjøre denne Forandring. Jeg skal saaledes for at nævne et Exempel gjøre opmærksom paa, at der i Overkriftten til fjerde Kapitel bruges Udtrykket „Akcept“ i den danske Lov, medens der i den svenske Lov bruges Udtrykket „godkännande“. Det kunde være interessant at vide, hvorledes den tydske Lov stiller sig i dette Tilfælde. Jeg har ikke set den tydske Lov i Originalen, men den er vedføjet som Bilag i Overføttelse, og efter denne danske Overføttelse maa jeg antage, at ogsaa den tydske Lov er noget renere i sproglig Hensende. Naar jeg saaledes tager § 8, som med Hensyn til Meningen er enslydende i den tydske, den danske og den svenske Lov, saa finder jeg, at denne Paragraf i den tydske Lov — vel at mærke i dansk Overføttelse — begynder saaledes: „Udstederen af en Børgel svarer“, medens § 8 i den svenske Lov begynder saaledes: „Vexelgivare svare“, og i den danske Lov saaledes: „Trassenten svarer“. For dem, som kunne alle Sprog, havde jeg nær sagt, er dette lige fedt, og for dem, som særlig ville faae med Loven at gjøre, nemlig Handelsmænd og Jurister, har det heller ikke saa meget at sige, men for os andre dødelige Lægløse, som engang imellem skulle bruge en saadan Lov, maa jeg rigtignok tilstaa, løbe alle disse Udtryk som Trassent, Trassat og Nemittent rundt, og vi maa derfor stadig slaa efter i § 1. Hvis man derfor i selve Loven vilde rette disse fremmede Udtryk til danske, saa tror jeg, at Loven vilde blive meget mere forstaaelig for den store Almenehed, som jo dog ogsaa skulde være bekendt med Loven, og som jo ogsaa skulde have Ælgtighed til let at kunne gjøre sig bekendt med dens Mening. Det, som jeg gjerne ønskede at vide, var altsaa, om der, ifald man finder denne Ænke rigtig, kunde være Noget til Hinder for, at Lovforslaget blev underkastet et Gjenemsejns i den Hensende. Forsaavidt kun Meningen forbliver den samme, saa kan jeg ikke tro, at der skulde være Noget til Hinder derfor; men iøvrigt skal jeg slutte med at sige, at jeg haaber, at Mænd, som jeg i politisk Hensende nærer fuld Ælgtid til, ville give Lovforslaget det Skudsmaal, at det er et virkeligt Fremskridt. Jeg haaber da, at dette Lovforslag i en nær Fremtid skal blive ophøiet til Lov, og at der saaledes derved vil være føiet et nyt Led til den Rjæde, som inderligere og fastere skal sammenslutte de nordiske Riger til Lykke for dem alle tre.

Stjernup: Det skulde jo være et noget underligt Lovforslag, som der ikke kunde indvendes Noget imod, men jeg tror dog, at de Indvendinger, som det ærede Medlem, der nys talte, gjorde gjældende, ikke havde nogen Betydning. Naar det ærede Medlem har klaget over, at der i § 1 bruges fremmede Udtryk, saa maa man